

Ο Ασκητής που έλεγε λάθος την ευχή..!!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πριν από πολλά χρόνια ζούσε σε κάποιο χωριό ένας νέος, που από μικρός είχε πόθο να γίνει ασκητής. Υπήρχαν όμως κάποιες δυσκολίες: Ήταν αγράμματος, βραδύγλωσσος, λίγο βραδύνους και με οικογενειακές υποχρεώσεις.

Όμως στην ηλικία των 40 περίπου ετών μπόρεσε να πραγματοποιήσει την κρυφή του αγία επιθυμία. Έφυγε από το χωριό του και περιπλανώμενος από τόπου εις τόπον κατέληξε σ'ένα ερημονήσι, όπου βρήκε ένα γέρο ασκητή που του ανάπαυσε την καρδιά και έγινε υποτακτικός του.

Με έκπληξη λοιπόν παρατηρούσε ότι: όταν προσήχето ο Γέροντας του έλαμπε ολόκληρος και ιδιαιτέρως όταν παρακλητικά και μετά δακρύων έλεγε «Κύριε, ελέησον με». Ο Γερο-ασκητής ήταν κι αυτός αγράμματος, αλλά οι συμβουλές του ήταν πολύτιμες και γεμάτες σοφία και όλη του η πνευματική προσπάθεια συγκεντρώνετο στο πως να μάθει να προσεύχεται και ο υποτακτικός του με το «Κύριε ελέησον με».

Την τελευταία ημέρα της ζωής του ο Γέροντας ασκητής χάρισε στον υποτακτικό του το τρίχινο μισοτριμμένο ράσο του, ξάπλωσε κάτω, έκανε τον σταυρό του και λέγοντας τρεις φορές «Κύριε ελέησον με», «Κύριε ελέησον με», «Κύριε ελέησον με» η οσιακή του ψυχή πέταξε στον ουρανό.

Μετά την κοίμηση και ταφή του Γέροντός του ο εν λόγω υποτακτικός ζούσε πλέον ολομόναχος στο ερημονήσι ως ασκητής και ησυχαστής μέσα σε μια σπηλιά, ακολουθώντας το ίδιο τυπικό προσευχής και κανόνων που παρέλαβε από τον Γέροντά του. Έτσι πέρασαν 30 ολόκληρα χρόνια, χωρίς να δει ποτέ του άνθρωπο.

Με το πέρασμα όμως των ετών και με την βραδυγλωσσία και βραδύνοια που τον διέκρινε, μπέρδευε τα λόγια της ευχής και προσευχόμενος έλεγε «Κύριε, μη με ελεήσεις». Η καρδιά του όμως ήταν δοσμένη ολόκληρη στον Θεό, γι'αυτό και τα δάκρυα έτρεχαν άφθονα από τα γεροντικά του μάτια, όταν μέρα νύχτα προσήχето με κατάνυξη και συντριβή, επαναλαμβάνοντας χιλιάδες φορές το «Κύριε, μη με ελεήσεις».

Κάποια ανοιξιάτικη μέρα ένα καράβι άραξε κοντά στο ερημονήσι. Ένας από τους επιβάτες του ήταν ο επίσκοπος της επαρχίας εκείνης και ο καπετάνιος για να τον ξεκουράσει και να τον ευχαριστήσει τον πήρε με μια βάρκα και πήγαν στο νησί για να περπατήσουν.

Αντίκρυσαν εκεί ένα μονοπάτι το οποίο ακολούθησαν και έφθασαν μπροστά σε μια σπηλιά όπου από μέσα άκουσαν την πονεμένη προσευχή του ασκητή που έλεγε συνεχώς «Κύριε, μη με ελεήσεις».

Προχώρησε ο επίσκοπος και είδε έναν σκελετωμένο γέροντα ασκητή, με μάτια

βαθουλωμένα μέσα στις κόγχες τους, να είναι γονατιστός και ολόλαμπρος-να προσεύχεται και να κλαίει. Ο δεσπότης με πολλή συστολή προσπάθησε να του πει ότι αυτή η προσευχή του δεν είναι σωστή και πρέπει να λέει «Κύριε ελέησον με».

Ταράχτηκε ο ασκητής πιστεύοντας, ότι 30 τόσα χρόνια έκανε κακό στην ψυχή του και ξέσπασε σε κλάματα ικετεύοντας τον επίσκοπο να τον μάθει να λέει σωστά την προσευχή. Κι εκείνος με δέος προσπάθησε για αρκετή ώρα να του «στρώσει» την γλώσσα στο να λέει «Κύριε ελέησον με».

Φεύγοντας ο επίσκοπος, τον συνόδευσε ο ασκητής μέχρι την ακροθαλασσιά, επαναλαμβάνοντας μαζί του το «Κύριε ελέησον με», για να μην το ξεχάσει.

Το καράβι έφυγε και ο ασκητής το παρακολουθούσε με το βλέμμα του λέγοντας συνεχώς «Κύριε ελέησον με». Δεν πέρασαν πέντε λεπτά και ο ερημίτης ξέχασε το «Κύριε ελέησον με», σάστισε και ζαλίστηκε!!!

-Και τώρα τι θα γίνω; και ξέσπασε σε δάκρυα.

Στην απελπισία του πετάει στην θάλασσα το κουρελιασμένο ράσο του και βαδίζει πάνω σ'αυτό προς το καράβι.

-Φάντασμα, φάντασμα..! φώναζαν τρομαγμένοι οι ναύτες.

Με τις φωνές ανέβηκε ο δεσπότης στο κατάστρωμα και είδε τον ασκητή να του φωνάζει:

-Τι να λέω; Τι να λέω; Τι να λέω δεσπότη μου;

Και εκείνος με συγκίνηση του απάντησε:

-Ότι έλεγες να λες παιδί μου! Αυτή είναι η καλύτερη προσευχή για την ψυχή σου. Συγχώρεσε με και κάνε και για μένα έναν σταυρό!

*Από το βιβλίο: «Η ΕΥΧΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ» του πρωτοπρεσβύτερου Στέφανου Κ. Αναγνωστόπουλου (Κεφ.1 -Η προσευχή με το όνομα του Ιησού Χριστού).
simeiakairwn.wordpress.com